

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 480/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o., Prokopa Veľkého 52, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou KPMG Legal s. r. o., Dvořákovo nábrežie 10, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marian Dzuroška, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 42/2015 z 22. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o. **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. júla 2017 sa obchodná spoločnosť ETRANSA Slovakia s. r. o., Prokopa Veľkého 52, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 42/2015 z 22. marca 2017 a ktorým by napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z prílohy k nej pripojenej vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou v správnom súdnictve domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky sp. zn. 110301/1/131983/2013/2094 z 28. marca 2013, ktorým potvrdilo dodatočný platobný výmer Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/1427125/2012/JanS z 3. júla 2012, ktorým bol sťažovateľke vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie január 2008 v sume 150 628,06 € z dôvodu, že nesplnila kritériá pre posúdenie zastupiteľstva spoločnosti sťažovateľky v Ruskej federácii ako prevádzkarne na účely DPH. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 6 S 123/2013-188 z 27. februára 2015 žalobu sťažovateľky podľa v tom čase účinného § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu „*ako vecne správny a v súlade so zákonom postupom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1, ods. 2 OSP*“ potvrdil.

3. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu ňou označených ústavných práv a ústavných noriem z dôvodu arbitrárnosti napadnutého rozsudku a odňatia zákonnému sudcovi. Zároveň dáva ústavnému súdu do pozornosti, že 12. júna 2017 napadla rozsudok krajského súdu (t. j. rozsudok krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu) aj kasačnou sťažnosťou podľa § 438 a nasl. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). V tejto

súvislosti uvádza, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu jej bol doručený 11. mája 2017, t. j. za účinnosti SSP, a je toho názoru, že kasačná sťažnosť v zmysle § 439 a nasl. SSP je prípustná aj proti rozsudku krajského súdu. Sťažovateľka zároveň uvádza, že keďže nemožno vylúčiť, že kasačnú sťažnosť najvyšší súd odmietne ako neprípustnú, na účely zachovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podáva túto ústavnú sťažnosť súčasne s podaním kasačnej sťažnosti.

4. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní návrhu na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

5. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a v rámci tohto preskúmania zistil, že je neprípustná.

6. Pri posudzovaní sťažností ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi

zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

7. Podstata a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

8. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

9. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže vzhľadom na princíp subsidiárnej právomoci ústavného súdu zásadne smerovať iba proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorý vo veci rozhodol po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov, resp. iných právnych prostriedkov nápravy, ktoré mal sťažovateľ k dispozícii v poslednom stupni (IV. ÚS 85/2013).

10. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že proti rozsudku krajského súdu, o ktorom pôvodne rozhodoval najvyšší súd napadnutým rozsudkom, podala kasačnú sťažnosť (body 2 a 3). Ústavný súd zistil, že predmetnú kasačnú sťažnosť krajský súd 13. júla 2017 zaslal najvyššiemu súdu, ktorý o nej dosiaľ nerozhodol. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť mu bola predložená predčasne, keďže existuje iný orgán verejnej moci (najvyšší súd) oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľky. Prijatím sťažnosti na ďalšie konanie by totiž došlo k vzniku ústavne

neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (porov. mutatis mutandis II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obťažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť podľa zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Na záver ústavný súd dopĺňa, že o obdobných (skutkovo až totožných) sťažnostiach smerujúcich proti iným rozsudkom najvyššieho súdu nedávno rozhodoval (I. ÚS 19/2017, II. ÚS 170/2017, III. ÚS 381/2017, III. ÚS 432/2017) a i v týchto prípadoch boli sťažnosti odmietnuté pre neprípustnosť z dôvodu podania kasačných sťažností.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2017